

РЕШЕНИЕ

№ 2800

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4772** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 22, ал. 7 от Закона за енергетиката (ЗЕ), във вр. с чл. 148, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор инж. Г. Й. Т. (ВИК ЕАД, [населено място]), против Решение № Ж-242/02.04.2021 г. на Комисията на енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което по жалба с вх. № В-11В-00-39/01.10.2020 г. от В. В. срещу „Водоснабдяване и канализация“, [населено място], КЕВР: I. по искането за откриване на индивидуални партии на собствениците на самостоятелни обекти в „Хотел, апартаментен тип със заведение за обществено хранене“ в к.к. Слънчев бряг, [населено място], на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация е прекратил административното производство поради липса на компетентност; II. по искането за възстановяване на водоподаването в „Хотел, апартаментен тип със заведение за обществено хранене“ в к.к. Слънчев бряг, [населено място] е уважил подадената жалба и на основание чл. 22, ал. 5 във вр. с ал. 1, т. 1 от ЗЕ е дал на ВИК ЕАД, [населено място] следните задължителни указания: 2.1. да възстанови водоподаването към в „Хотел, апартаментен тип със заведение за обществено хранене“ в к.к. Слънчев бряг, [населено място] в срок от 7 (седем) работни дни от получаване на решението; 2.2. в 14-дневен срок от получаване на решението да представи в КЕВР информация и

доказателства за изпълнение на указанията по т. 2.1.

В жалбата се твърди незаконосъобразност и неправилност на оспорения акт, като постановен в нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон, както и в несъответствие с целта на закона. Излагат се доводи: 1. за недопустимост на искането за образуване на административно производство пред КЕВР поради непредставяне от сезирания регулаторния орган В. В. на документ в съответствие с изисквания на Закона за управление на етажната собственост (ЗУЕС), от който произтича правото му да представлява 16 броя собственици на ателиета и апартаменти в комплекса; 2. за нарушения във връзка с процедурата по конституиране на страните; 3. за нарушения на служебните задължения на КЕВР за служебно събиране на доказателства; 4. за нарушения във връзка с прекратяване на административното производство съгласно т. 1 от Решение № Ж-242/02.04.2021 г. (Решение Ж-242).

Жалбоподателят сочи още нарушения на материалния закон, изразяващи се в нарушаване на нормата на чл. 17, ал. 1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (Наредба № 4), както и неправилно тълкуване и прилагане на разпоредбите на чл. 41, ал. 3, т. 9 от Наредба № 4, чл. 59, ал. 1 и ал. 7, т. 1 във вр. с чл. 60 и чл. 67 от Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор, [фирма], - [населено място] (Общите условия). Соочи още, че КЕВР неправилно е приложил неотнормирани разпоредби на Наредба № 4 и на Общите условия. Твърди, че в приложимата нормативна уредба е вменено задължение на ВиК оператора предварително да уведоми за предстоящото прекъсване на водоснабдяването само конституираните по надлежния ред потребители, т.е. тези, които са разкрили индивидуални партиди. Излага доводи, че няма служебно задължение да идентифицира собствениците на обекти в сградата при положение, че последните не са подали документи за разкриване на вътрешни партиди. Изтъква, че КЕВР необосновано се е позовал на клаузата на чл. 40 от Общите условия, която регламентира друго основание за спиране на водоподаването, нямащо нищо общо с конкретния случай.

Прави се искане за отмяна на оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. А. поддържа подадената жалба на основанията посочени в нея. Претендира разности по делото.

Ответникът – КЕВР, чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва така подадената жалба. Твърди, че издаденото решение е правилно и законосъобразно и моли същото за бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованата страна – В. В., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Контролиращата страна – Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по същество на жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство пред КЕВР е образувано по повод на постъпила

жалба, регистрирана с вх. № В-11В-00-39/01.10.2020 г. от В. В. срещу [фирма], [населено място], с искане за откриване на индивидуални партиди за самостоятелните обекти в имот с адрес: в „Хотел, апартаментен тип със заведение за обществено хранене“ в к.к. Слънчев бряг, [населено място]. Жалбоподателят В. е отправил жалбата от името на 16 собственици на ателиета и апартаменти в горепосочения имот, като е заявил, че партидата се води на Г. Ч. (управител на [фирма]), който не е предприел действия за откриване на индивидуални партиди, а към същия са подадени заявления от собствениците с необходими документи и заплатени такси. Жалбоподателят е уведомил, че водоподаването е било спряно и водомерът на сградното водопроводно отклонение (СВО) е бил демонтиран по искане на Г. Ч., въпреки че той не е единствен потребител на ВиК услугите. Жалбоподателят В. е отправил искане за откриване на индивидуални партиди на собствениците на самостоятелни обекти и за възстановяване на водоподаването в хотела.

По повод на постъпилата жалба е образувана преписка от КЕВР. При проверка на жалбата за съответствие с изискванията на ЗЕ е установено, че В. В. не е представил документ, удостоверяващ надлежното му упълномощаване от собствениците и ползвателите на самостоятелни обекти в сградата. С Писмо с изх. № В-11В-00-39/06.11.2020 г. същият е уведомен, че ако желае да води производство пред КЕВР от името на всички собственици, следва в 7-дневен срок да представи документ, удостоверяващ надлежно оправомощаване за представляване пред административния орган. Изискването за отстраняване на нередовността не е изпълнено в нормативно установения срок.

На основание чл. 143, ал. 4 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката, с писмо изх. № В-11В-00-39/06.11.2022 г., КЕВР е изисквала от ВиК оператора да представи следната информация: 1. копие на цялата преписка по случая, вкл. посъпилите в дружеството заявления от собствениците на самостоятелни обекти; да изясни статута на горепосочения имот; 3. конкретното правно основание за спиране на водоподаването към имота, като се представят документи, удостоверяващи изпълнение на съответната процедура по преустановяване на водоподаването, с приложени доказателства, за уведомяване на потребителите за спиране на водоподаването съгласно изискванията на чл. 41, ал. 3 от Наредба № 4; 4. копие от заявление на [фирма] с искане за прекъсване на водоподаването; 5. документ от дружеството, удостоверяващ, че операторът е изпълнил чл. 59, ал. 6 от Общите условия, а именно – че е изискал от възложителя (инвеститора, строителя) разрешение за ползване и данни за собствениците на всички индивидуални обекти в сградата, за да стартира процедура по служебно откриване на индивидуални партиди за тези обекти; 6. да представи доказателства, че ВиК операторът е уведомил собствениците на самостоятелни обекти в горепосочения имот за необходимите действия, които следва да предприемат за откриване на индивидуални партиди; 7. да посочи при какви обстоятелства ще бъде възстановено водоподаването към горепосочения имот; 8. копие от Договора за предоставяне на услугите ВиК (чл. 84, ал. 2 от Закона за устройство на територията); 9. извлечение от системата за отчитане и фактуриране за периода от началото на 2018 г. до момента с посочени: показания на водомера, монтиран на СВО; период на отчитане; погасени задължения.

С вх. № В-11В-00-39/19.11.2020 г. в КЕВР е регистриран отговорът на ВиК оператора,

ведно с цялата преписка по случая.

С Писмо изх. № В-11В-00-39/08.12.2020 г. КЕВР е поискала от дружеството становище относно режима на обслужване на имота, за който е жалбата: като етажна собственост или като хотел.

В Отговор вх. № В-11В-00-39/17.12.2020 г. ВиК ЕАД, [населено място] изразява становище, че възприема обекта като хотел, поради което потреблението на вода се отчита по един водомер, като статутът е възприет така, както е посочен в Договор № 217536/20.10.2008 г. за доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води.

С Писмо изх. № В-11В-00-39/30.12.2020 г. КЕВР е изисквала от жалбоподателя В. чрез адв. Х. Н.-Б. в 7-дневен срок да даде становище относно статута на горепосочения имот, да представи доказателства за предприети действия от страна на потребителите по промяна на същия, както и доказателства, че са спазени изискванията на чл. 13, чл. 14, чл. 15, ал. 1 и чл. 16 ЗУЕС. В Комисията не е постъпил отговор.

С Решение № Ж-242, взето на 02.04.2021 г. КЕВР е оставил без уважение жалбата на В. В. в частта по т. 1, касаеща откриване на индивидуални партии, поради липса на компетентност на регулаторния орган по въпроси, отнасящи се до откриване, промяна или закриване на партида. В останалата ѝ част, а именно по т. 2 относно възстановяване на водоподаването в обекта, молбата е уважена.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

От представените по делото доказателства е видно, че оспореното Решение на КЕВР е изпратено на жалбоподателя ВиК ЕАД, [населено място], с писмо. Видно от представеното известие за доставяне /л. 17 от делото/ решението е получено лично от жалбоподателя на 12.04.2021 г. Жалбата до Административен съд София град (АССГ) е подадена чрез административния орган на 26.04.2021 г. С оглед на горното съдът намира, че жалбата е подадена от надлежната страна, в законоустановения 14-дневен срок, с оглед на горното, съдът намира същата за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен независим специализиран държавен колективен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката, във водоснабдяването и канализацията – чл. 10 ЗЕ, в рамките на законовите му правомощия, регламентирани в чл. 22, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЕ и чл. 142, ал. 1, т. 1 и чл. 147 от Наредба № 3. Същото е постановено в предвидената форма, като при провеждане на административното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, поради което оспорваният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, добивни предприятия, оператори на съоръжения за съхранение на природен газ и оператори на съоръжения за втечен природен газ, свързани с изпълнението на задълженията им по

този закон, и на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ). Съгласно чл. 147, ал. 2 Наредба № 3, когато в резултат на проверката и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е основателна, тя с решението си дава задължителни указания и определя подходящ срок за изпълнението им. Съгласно чл. 22, ал. 7 ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.) – Глава девета.

В конкретния случай от административният орган е спазена процедурата по чл. 142 и сл. от Наредба № 3. КЕВР е събрала всички относими по случая факти и обстоятелства. Изготвен е доклад до председателя на КЕВР, който е обсъден на закрито заседание на Комисията, като решението е постановено в срока по чл. 146, ал. 1 от Наредба № 3. Решението отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за посочване на фактическите и правни основания за издаването. Решението е мотивирано като съдържа подробни мотиви.

Съдът намира, че при постановяване на оспорваното решение от административният орган не са били допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Твърденията на жалбоподателя за недопустимост на искането за образуване на административно производство пред КЕВР са неоснователни. КЕВР е дал възможност на сезирания го гражданин да представи документ, удостоверяващ представителната му власт спрямо 16-те собственика, от които прави искания. При непредставяне на документа КЕВР правилно е приела, че жалбата е подадена единствено от подписалия я и е изпълнила вмененото ѝ задължение в разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ, а именно да разглежда жалби на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране на ЗРВКУ.

Неправилни са доводите на жалбоподателя относно допуснати нарушения при конституирането на страните в административното производство. На основание чл. 5, ал. 3 ЗРВКУ КЕВР регулира цените и качеството на В и К услугите, извършвани от В и К операторите, включително и от предприятията по чл. 2, ал. 3, независимо от формите на собственост и управление на В и К системите. Тоест Комисията осъществява контрол по отношение на В и К оператора и спрямо него следи за изпълнение на изискванията за предоставяне на В и К услуги. В компетентността на КЕВР не е произнасяне по спорове между отделни потребители, а единствено съблюдаване на извършените от В и К оператора действия относно тяхното съответствие с приложимата нормативна уредба.

По отношение на твърденията на жалбоподателя относно допуснати нарушения от административния орган при събирането на доказателства съдът намира, че такива не са налице. Спорът не е относно идентифицирането на собственици или полватели на горепосочения имот, а дали жалбоподателят е спазил регламентираната в Общите условия процедура по спиране на водоподаването по писмено заявление на потребителя – чл. 41, ал. 3, т. 9.

Относно наведените възражения за нарушения във връзка с прекратяването на административното производство съгласно т. 1 от Решение Ж-242, съдът намира, че КЕВР правилно е приела, че няма компетентност да се произнесе по повдигнатия в жалбата спор за откриване на индивидуални партии. Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ, Комисията разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори, свързани с предмета на регулиране по ЗРВКУ. Предметът на регулиране на ЗРВКУ е определен в чл. 1, ал. 1 от същия закон. Съгласно тази разпоредба, ЗРВКУ урежда регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационни услуги, извършвани от експлоатационните предприятия за водоснабдителни и канализационни услуги. В и К оператори съгласно чл. 2 от ЗРВКУ са всички предприятия с предмет на дейност извършване на В и К услуги, като В и К операторите извършват дейността си съгласно изискванията на този закон. Съгласно чл. 6, т. 1 и т. 2 от ЗРВКУ Комисията регулира качеството на В и К услугите и цените на В и К услугите. На основание чл. 21 от ЗРВКУ КЕВР провежда контрол за съответствието на бизнес плана на В и К операторите с изискванията на закона, изпълнението на показателите на качество на В и К услугите, определени в бизнес плана, прилагането на цените съгласно изискванията по чл. 14, ал. 4 и чл. 19; извършените разходи за постигане на показателите, заложи в бизнес плана. В чл. 9, ал. 1 от ЗРВКУ е регламентирано, че Комисията измерва и оценява качеството на предоставяните В и К услуги чрез показатели за качество. В ал. 2 на същата разпоредба са изброени основните показатели за качество на В и К услугите, както следва: 1. ниво на покритие с водоснабдителни услуги; 2. качество на питейната вода; 3. непрекъснатост на водоснабдяването (непрекъснатост на водоподаването и времетраене на прекъсванията); 4. общи загуби на вода във водоснабдителните системи и срокове за тяхното намаляване; 5. аварии на водоснабдителната система; 6. налягане във водоснабдителната система; 7. ниво на покритие с канализационни услуги; 8. качество на суровите отпадъчни води и на пречистените отпадъчни води; 9. аварии на канализационната система; 10. наводнения в имоти на трети лица, причинени от канализацията; 11. експлоатационни показатели за ефективност; 12. финансови показатели за ефективност; 13. срок за отговор на писмени жалби на потребителите; 14. срок за присъединяване на нови потребители към В и К системите; 15. численост на персонала спрямо брой на обслужваните потребители.

В тези граници, определени от ЗЕ и ЗРВКУ, се простира компетентността на Комисията срещу В и К оператори, да разглежда жалби на потребители срещу В и К оператори.

Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 6 от Наредба № 4/2004 г., редът за откриване, промяна или закриване на партида, включително и служебно от оператора, се определя с Общите условия за получаване на услугите В и К. В изпълнение на тази норма, в Глава VIII на Общите условия е дефиниран редът за откриване, промяна и закриване на партида. Регламентацията на откриването, промяната и закриването на партиди за В и К услуги е договорна – представена е в Общите условия. Съгласно чл. 66 от Общите условия всички спорове между В и К оператора и потребителите се решават по взаимно съгласие чрез преговори между страните, а при непостигане на съгласие – по реда на Глава седма от Общите условия или по съдебен ред. В чл. 58, ал. 3 (Глава VII) от Общите условия с предвидено правото на потребител да сезира КЕВР с жалба, когато не е удовлетворен от отговора на оператора и предприетите от него мерки, както и

когато не е получил отговор в срок, но условие за разглеждане от КЕВР на такава жалба е предметът ѝ да е в съответствие с компетентността на Комисията по ЗЕ и ЗРВКУ. Искането за откриване на индивидуални партии на собствениците на самостоятелни обекти не попада в предмета на регулиране на ЗРВКУ, доколкото не е свързано с регулирането на цените, достъпността или качеството на В и К услугите и не е измежду показателите за качество, посочени в ЗРВКУ, за които КЕВР следи.

Не са налице и твърдените от жалбоподателя нарушения на материалния закон.

В решението е установено, че в имота, находящ се в [населено място], к.к. Слънчев бряг - запад" и представляващ „Хотел, апартаментен тип със заведение за обществено хранене“, има шестнадесет различни собственици, притежаващи ателиета и апартаменти в сградата (видно от представени нотариални актове), с посочени съответни идеални части от общите части на сградата. В тази връзка е направен извод, че сградата освен хотелска част има и самостоятелни жилищни обекти, поради което представлява и се разглежда като обект на стажна собственост (по арг. от чл. 37 от Закона за собствеността и чл. 3 от ЗУЕС). За да бъде въведена в експлоатация сградата, но също и за да се осъществи свързването на вътрешните инсталации и уредби с общите мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура (съгл. чл. 177, ал. 5 ЗУТ) е сключен Договор № 217536/20.10.2008 г. за доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване, с експлоатационното дружество, предоставящо водоснабдителни и канализационни услуги - „Водоснабдяване и канализация" ЕАД, [населено място].

Легално определение на понятието „потребители“ на В и К услуги се съдържа в § 1, т. 2 ДР на ЗРВКУ, както следва: „потребители" са: а) юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги; б) юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажната собственост; в) предприятия, ползващи вода от водоснабдителните мрежи на населените места за технологични нужди или подаващи я на други потребители след съответна обработка по самостоятелна водопроводна инсталация, предназначена за питейни води.

Определение за „потребител“ има и в чл. 3, ал. 1 Наредба № 4 от 14.09.2004 г., където е посочено, че потребители на услугите В и К са: 1. собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води; 2. собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради – етажна собственост; 3. собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и рисъединени към едно водопроводно отклонение.

От текста на посочените разпоредби може да се направи извод, че потребители на В и К услуги в сгради етажна собственост са юридическите или физическите лица – собственици или ползватели на отделните самостоятелни жилищни или нежилищни имоти в тези сгради.

Предвид горепосочените законови и подзаконови норми, собствениците на самостоятелни апартаменти в сградата – „Хотел, апартаментен тип със заведение

обществено хранене“, са потребители на В и К услуги по смисъла на закона.

Още повече, собствениците на самостоятелни апартаменти са и фактическите ползватели на В и К услугите. Това е видно от приетите доказателства по делото, включително от изразените становища на В и К Б., така и от съдържанието на заявлението на [фирма] за спиране на водоподаването, излагащо твърдения за неплащане от съседите – собственици на отделни апартаменти в сградата.

Законът никъде не въвежда разграничение между собственици и ползватели с регистрирани партии и такива без, при определяне на качеството им на потребители.

Предвид горното, правилен е изводът на КЕВР, че въпреки липсата на открити индивидуални партии на собствениците на апартаменти, включително на В. В. жалбоподател, потребители по силата на закона и реални ползватели на В и К услуги, предоставяни от ВиК ЕАД, [населено място], са именно собствениците на отделни имоти, а не само [фирма], което дружество е сключило договора за В и К услуги при въвеждане на сградата в експлоатация.

С оглед гореизложеното съдът намира, че при прекратяване на водоснабдяването, В и К операторът е бил длъжен да съобрази наличието на множество потребители и да уведоми същите, въпреки наличието на заявление от страна на [фирма].

ВиК ЕАД, [населено място] е било наясно, че в имота има и други потребители и със спирането на водоснабдяването ограничава правото им на достъп до питейна вода. В своето становище изх. № К-1076-2/20.07.2020 г., ВиК ЕАД [населено място] изрично посочва, че с водоснабдяването в имота е преустановено по изрична молба на титуляра по партията в резултат от бездействието на собствениците на апартаменти да изпълнят задължението си да разкрият вътрешни партии.

В тази връзка правилни са констатациите в мотивите на процесното решение, че липсата на открити индивидуални партии на собствениците на самостоятелни обекти в сграда е фактическо положение, което обосновава необходимостта от предприемане на уредената в чл. 57, ал. 9 от Общите условия процедура за откриване на индивидуални партии на потребителите.

КЕВР правилно е съобщила и че спирането на водоснабдяването към комплекса е при наличие на заявление на титуляр по партията, но също така е съобщила и изричната разпоредба на § 1, ал.1, т. 2 от ДР на ЗРВКУ, която определя кои са потребителите на В и К услуги, как разпоредбата на чл. 41, ал. 3, т. 9 от Наредба № 4, съгласно която: *„след предварително уведомяване операторите могат да спират напълно или частично подаването и отвеждането на вода в следните случаи: при писмено заявление на потребителя за временно или постоянно прекратяване на водопроводното и канализационно отклонение, които той изпълва“*. При тълкуване на цитирания нормативен текст съдът приема, че преустановяване предоставянето на В и К услугите не е задължително действие за оператора, а възможност, която когато бъде осъществено, задължително се предшества от предварително уведомление на потребителите. В тази връзка неоснователни са изложените доводи от жалбоподателя, с които същият е аргументирал неспазване на изискването за предварително уведомление поради неподвижването му в разпоредбата на чл. 41 от Общите условия. Изискването за предварително уведомление е предвидено в разпоредбата на чл. 39, ал. 1, т. 7 от Общите условия, където изрично е уредено, че след предварително

уведомяване на потребителя В и К операторът може да спре напълно или частично подаването и отвеждането на вода до имота на потребителя в следните случаи: при писмено заявление на потребителя за временно или постоянно прекъсване на водопроводното.

Следва да се има предвид, че хипотезите за спиране на водоснабдяването без предварително уведомяване на потребителите от страна на В и К оператор са изброени *numerus clausus* в чл. 41, ал. 2 от Наредба № 4 и са както следва: *„Подаването и отвеждането на вода може да бъде спряно от операторите напълно или частично без предварително уведомяване на потребителите в следните случаи: 1. отстраняване на аварии по водопроводните и канализационните системи в срок до 8 часа, а по довеждащите водопроводи - до 12 часа; 2. прекратяване на електрозахранването на помпените и пречиствателите станции или на хидрофорните уредби; 3. стихийни бедствия (наводнения, земетресения, свличане на земни пластове с бури, обилни снеговалежи, замърсявания и др.) и производствени аварии, в резултат на които участъци от водопроводните системи са престанали да функционират или качествата на водата представляват опасност за живота и здравето на хората; 4. необходимост от увеличаване на притока на вода към места на възникнали пожари; 5. при прекъсване на незаконно присъединяване към водоснабдителните и канализационните системи.*

Подаването на заявление за спиране на водоснабдяването без предварително уведомление не е сред изброените от законодателя случаи. Още повече, разпоредбата на чл. 40, ал. 5 от Общите условия предвижда, че преустановяване на предоставянето на В и К услугите не се допуска при потребители в сгради – етажна собственост, в случай, че с действията си В и К операторът ще наруши права и законни интереси на други потребители в сградата етажна собственост. С оглед на изложеното съдът приема, че КЕВР при постановяване на своя акт правилно е съобразил разпоредбата на чл. 41, ал. 3, т. 9 Наредба № 4, изискваща предварително уведомяване, както и обстоятелството, че в случая освен дружеството, в сградата има и други потребители – неуведомени за предстоящото спиране.

Задължението на В и К операторите за непрекъснатост на подаването и отвеждането на вода се извежда и от чл. 3, ал. 1 ЗРВКУ, който посочва, че водата за питейно-битови нужди е основна жизнена потребност по смисъла на Закона за социалното подпомагане (ЗСП). Според § 1, т. 1 ДР ЗСП *„основни жизнени потребности са достатъчно храна, облекло и жилище, съобразно социално-икономическото развитие на страната“*. По този начин водата е поставена в графата на стоките и услугите, които са жизнено необходими за съществуването на отделния индивид и нейното постоянно подаване до гражданите е необходимо с цел осигуряване на тяхното съществуване.

Процесното решение е в съответствие и с целите на закона, посочени в чл. 4, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗРВКУ за задоволяване на нуждите на потребителите от вода с питейни качества при отдаване приоритет на питейно-битовото водоснабдяване на населението и осигуряване на достъпност, надеждност и сигурност на В и К услугите.

По изложените съображения решаващият съдебен състав счита, че обжалваното решение не страда от инвокираните с жалбата пороци – отменителни основания по

смисъла на чл. 146 АПК, което налага отхвърлянето ѝ като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК ответникът има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноси, които съдят определя на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 144 АПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 46-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор инж. Г. Й. Т., против Решение № Ж-242/02.04.2021 г. на Комисията на енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор инж. Г. Й. Т., да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: